

hen til Bedsteforældrene, som han ikke havde besøgt den hele Uge og nu længtes efter at se. Den store Fjedervogn blev trukket frem, og Hansine og Børnene pyntet i deres bedste Stads. Dette skete efter Emanuels udtrykkelige Ønske, „fordi vi virkelig ogsaa en Gang maa vise, at vi har pæne Klæder“; og da han saa Hansine i sort Silkeforklæde og med sin lille perlestukne Silkehue, tog han hende med bægge Hænder om Livet og udbød:

„Jeg tør vædde ti mod een paa, at der findes ikke kønnere Præstekone i hele Danmarks Kongerige!“

Da Klokken blev fire, gik han selv over i Stalden for at lægge Tøjet paa Hestene. Som han stod der med et Hovedlag mellem Hænderne, kom Sigrud styrtende ind til ham med Øjnene paa Stilke og saa stakaandet af Sindsbevægelse, at hun næsten ikke kunde tale.

„Fa'er!“ raabte hun. „Der er kommen to . . . to Mennesker . . . fine Damer . . . De gik lige ind i Stuen.“

Emanuel blev rød. Han forstod straks, at det maatte være Frøken Tønnesen og en anden af Damerne fra Doktor Hassings Hus.

„Er Mo'er inde i Stuen?“ spurgte han.

„Ja.“

„Det er godt.“

Han gav sig med Forsæt god Tid til at fuldføre Arbejdet med Hestene . . . men hans Hjerte bankede uroligt. Hans Tanker galdt især Hansine. Hvad vilde hun vel tænke om dette Besøg? Og hvorledes havde hun mon modtaget de fremmede?

Nu kom ogsaa Abelone stormløbende over Gaardspladsen paa sine Trætøfler og stak hele Overkroppen ind over Stalddørslemmen:

„Er Emanuel her? . . . Du maa endelig komme ind straks; der er kommen to Damer — —“

„Herregud! Hvor ofte skal jeg dog høre det!“ afbrød han hende utaalmodig. „Sigrud har jo fortalt mig det — —“